

MELYIK UTAT VÁLASSZAM?

A misszionárius iskolában az idő legnagyobb részében a külföldi misszionáriusok adtak elő. Ők mindig angolul beszéltek. Legtöbbször Dick misszionárius prédikált, szavai életteliak voltak, és mindig újjáélesztették a lelkemet. Miközben a prédikációját hallgattam, Az idő szinte észrevétlenül repült, néha teljesen belemerültem a szavaiba, és el voltam ragadtatva. Dick York misszionárius mindent úgy csinált, hogy az Igét állította a középpontba, így a képzés során is, az étkezéstől és az imától kezdve minden a Biblia Igéin alapult, azokra összpontosult. Kays Glass misszionárius, Derek Earl misszionárius, Marlon Baker misszionárius, Harry Wymun és a többi misszionáriusok is prédikáltak időnként. A misszionáriusok közül a legtöbbben nem tudtak koreai nyelven beszélni, így angolul adtak elő, ezt pedig valaki fordította nekünk – legtöbbször Nam-Sub Shin tanár. Miközben az Igét hallgattam, arra gondoltam: "Ha elkezdek itt angolul tanulni, úgy megtanulom a nyelvet, hogy egy év múlva folyékonyan tudok majd beszélni". Ettől a naptól kezdve, fogtam az angol szótárt, és a Bibliát angolul olvasva belevetettem magam az angol nyelv tanulásába. Délelőttönként volt a bibliaóránk. Ahogy telt-múlt az idő, éreztem, amint javul a nyelvtudásom, pedig eleinte még szóról szóra haladva sem tudtam kivenni az angol mondatok értelmét. Azt gondoltam: "Húha, csak egy év, és folyékonyan tudok majd beszélni angolul." Bár élveztem a misszionárius iskolában folyó előadásokat, az a távlat, hogy megtanulok angolul, még nagyobb reménnyel töltött el. Azonban, ahogy telt az idő, folyamatosan csatát vívtam a szívemben. Amikor az Ige hallgatása során próbáltam tanulni az angolt, az angol nyelv volt minden, amit hallottam. Még akkor is a hallott szöveg angol vonatkozásaira gondoltam, mikor Shin tanár tolmácsolt, és nem emlékeztem később arra, mit mondott a misszionárius. Idővel elkezdtem magamon észrevenni, hogy elveszek az angol nyelvben, miközben egyetlen szót sem hallok meg az Igéből. Egy nap mélyen megérintett ez a probléma. Vitatkozni kezdtem a szívemben. 'Bár meg tudok itt tanulni angolul, és képes leszek majd tökéletesen beszélni, de mi haszna lesz mindennek, ha elmulasztom, hogy átvegyem ezeket az értékes szavakat a szívembe? Fel kellene adnom az angolt azért, hogy megtanuljam az Igét? De lehet, hogy soha többet nem adódik ilyen nagy lehetőségem megtanulni angolul... Ha itt nem tanulok meg, mikor fogok tudni valaha is még egyszer angolul tanulni? Ha elmegyek hirdetni az Evangéliumot, szükségem lesz az angol tudásra...' Ám legnagyobb meglepetésemre, mikor Dick misszionárius előtt ültem, aki egy szót sem tudott koreaiul, és megpróbáltam beszélni a tört angol-ságommal, legkevésbé sem örült, inkább annak örült, mikor koreai nyelven szólaltam meg. Ezt látva rájöttem: "A misszionárius nem örül annak, hogy angolul próbálok tanulni - jobban szeretné inkább, ha Isten Igéjét tanulnám." Így azután egy nap időt szakítottam, hogy mélyen elgondolkozzak mindezen: "Ha megpróbálok, lehet, hogy megtanulok angolul, ám ha az írásokat tanulom meg a képzésem ideje alatt, az lehetővé teszi számomra, hogy sokkal értékesebb életet éljek, mint ha angolul beszélnék." Attól a naptól fogva feladtam az angolt, és elhatároztam, hogy Isten szavára figyelek. Amiért a leghálásabb vagyok Istennek az az, hogy visszatekintve a sok döntésre, melyet meghoztam, miután üdvösséget kaptam, határozottan látom, hogy Isten hajtotta arra a szívemet,

hogy ezeket a döntéseket hozzam, és nem én voltam, aki döntött. A hadseregről való lemondás után, mikor Kimchunba mentem az Evangéliumot prédikálni, és különösen mikor Daegu-ba mentem, de sok más eseményt is Isten irányított. Ahogy az Írás mondja: "Bár az emberek tervezik az utaikat, Isten az, aki a lépéseiket vezeti". A döntések, amelyeket hoztam, az idő multával úgy láttam, hogy nem az én döntéseim voltak. Mielőtt üdvösséget kaptam, nem tudtam ilyen döntéseket hozni. Nem a saját szívemmel voltam képes meghozni ezeket a döntéseket, hanem hiszem, hogy azzal a szívvel volt ez lehetséges, amit Istentől kaptam. Pár napra időt szakítottam, hogy mélyen elgondolkozzak, az angol tanulást kellene-e választanom, vagy a Biblia Igéit. Azután azt gondoltam: "Mi van hát, ha nem tudok angolul. Ha Isten vezetésében vagyok, és az Ő Igéjében, közel Hozzá, akkor semmi probléma sincs." Abban a pillanatban elhatároztam, hogy feladom az angolt, és az Igére figyelek. Amint így visszatekintek sok év múltán, úgy érzem, helyesen döntöttem. Számos év telt el azóta, és még mindig nem tudok angolul beszélni. Azonban látva, hogyan változtatták meg a misszionárius iskolában hallott szavak az életemet, ki sem tudom szavakkal fejezni, mennyire értékes volt ez a döntés.

AZ IGE, AMELY ÚJJÁÉLESZTI A LELKEMET

Elkezdtem a Bibliát tanulmányozni, az angolt feladó és az Igével foglalkozó szívvel. Elég meglepő módon, ettől a pillanattól kezdve többé már nem az angolt hallottam, amit a misszionáriusok mondtak, hanem a szívem az Igébe merült bele. Azelőtt, mikor a misszionáriusok szolgáltak, az angol volt minden, amit hallottam, és még akkor is azon gondolkodtam, amikor Shin úr fordított. De attól a pillanattól kezdve, mikor Shin úr fordított, az Ige volt az, ami betöltötte a szívemet. Akkor is azon találtam magam, hogy az Igén gondolkodom, mikor a misszionárius kezdett el újra beszélni. Ily módon az Ige elfoglalta helyét a szívemben. Épp úgy, ahogy a Zsoltárok 19,8 mondja: "Az Úr törvénye tökéletes, átváltoztatja a lelket: az Úr bizonyágtétele biztos, bölcsé teszi az együgyűt." Amint Isten szavai behatoltak a szívembe, ez újjáélesztette a lelkemet. Épp úgy, ahogy meg van írva, hogy az Ige az együgyűeket bölcsé teszi – Isten lehetővé tette számomra, aki buta és bölcsesség hiányában lévő voltam, hogy bölcsen döntsék különféle helyzetekben. Képes voltam világosan felismerni a bölcsességet, ami nem tőlem volt, hanem Isten adott. Amint az Ige behatolt a szívembe, visszahozta az életet a lelkembe. A múltban a szennyes, gonosz elhatározásaim vezettek. Azonban a szívemet fokozatosan az Ige kezdte el vezetni. A misszionárius iskolában szigorú szabályok szerint éltünk. Pontosan a meghatározott időben kellett felkelnünk, és pontosan a meghatározott időben oltottuk el a lámpákat és kezdtünk el aludni. Miután lefeküdtünk, már nem lehetett felkapcsolni a villanyt. Csak a mosdóban volt szabad felkapcsolnunk. Amint éjjel lefeküdtem, az Igére gondolva annyira lelkessé vált a szívem, hogy nem bírtam elaludni. Ám az iskolai szabályok miatt nem gyújthattam fel a villanyt, így mindig kimentem a mosdóba. Az illemhelyek akkoriban - a mai belső WC-kkel ellentétben - kint voltak a szabadban és bűdösek voltak, de ez nem számított

problémának. Anélkül, hogy tekintetbe vettem volna, mennyire megy előre az idő késő éjszaka, a szívem mélyebbre és mélyebbre merült az Igében, amint a mosdóban ülve olvastam. Mikor magamra néztem, azt gondolhattam: "Sosem voltam ilyen ember... Valóban, sosem vágytam a Bibliára, hogyan lettem ilyen ember?" Elkezdtem elmerülni az Igében, még magamat is meglepve.

ISTEN VEZET AZ IMÁIMBAN

Miközben a Bibliát olvastam, nemcsak a szívem merült bele az Igébe, hanem erős késztetést éreztem arra is, hogy imádkozzak. A misszionáriusok, akik tanítottak minket, valóban az imádkozás emberei voltak. Ezek az újjászületett misszionáriusok arra vágytak, hogy az Evangéliumot prédikálják Koreában. Megindultak azon, hogy látták, hogy Koreában az egyházba járók legtöbbször csak látogatja és látogatja az alkalmakat, és nem létezik olyan egyház, amely az üdvösségre vezeti őket. Ez volt az oka, hogy ezek a misszionáriusok összegyűltek Dae-yeok Won misszionáriusnál Daeguban. Egy héten keresztül böjtöltek, és imádkoztak Istenhez, azt kérve Tőle: "Isten, kérünk könyörülj meg Koreán, és kérlek tedd lehetővé, hogy Isten munkásai bukkanjanak fel Koreában." Miközben a hét folyamán böjtöltek és imádkoztak, elhatározták, hogy elindítanak egy misszionárius iskolát. Ezért a misszionáriusok a későbbiekben is szakítottak rá időt, hogy egy-egy napra összegyűljenek és imádkozzanak. Gyakran velünk is imádkoztak. Addig sosem imádkoztam öt percnél többet, általában röviden imádkoztam körülbelül, egy-két percig. Így azután zavarba hozott engem, mikor arra gondoltam: "Hogy bírnak a misszionáriusok egy-két órát vagy időnként egy egész napot imádkozni?" Azonban egy nap, mikor mindenki elment bizonytságot tenni, és senki sem volt ott, megragadtam az alkalmat hogy otthon maradjak és imádkozzak egy vagy két órát. A ház japán stílusban épült, így a szobánkban volt egy "osil"-nak nevezett rész. Az osilban, zárt ajtó mögött teljesen sötét volt. Nagyon hideg volt aznap, így egy fejemre húzott pokróccal őszintén imádkoztam az Úr előtt. Miután hosszabb ideig imádkoztam, azt gondoltam: "Ez valószínűleg két óra volt" – így kinyitottam az osil ajtajait, és körülnéztem – még öt perc sem telt el! "Nem igaz, mi történt?" Még egyszer nekifeszültem, és elkezdtem imádkozni. Azt terveztem, hogy körülbelül három órát imádkozom, de nem volt sok dolog, amiért imádkozni kellett, így kinyitottam a szemem, kinéztem az osilból az órára, és láttam, hogy körülbelül tizenöt perc telt el. Nem bírtam megérteni, hogy tudnak ők két-három órán keresztül imádkozni. Mégis meglepő dolog volt, hogy mikor letérdeltem, és újra elkezdtem imádkozni, amint egy kicsit imádkoztam, a szívem elkezdett elmélyedni az imában. A múltban én imádkoztam Istenhez, de ezúttal ez nem az én imám volt Istenhez, hanem tudtam, hogy Isten vezetett arra, hogy ezt az imát imádkozzam. "Hú! Isten valóban vezeti az imádkozásomat!" Azt gondoltam, nem telt el sok idő, kinyitottam a szemem, és ránéztem az órára: láttam, hogy majdnem két óra telt el. Attól kezdve mindig, mikor letérdeltem imádkozni, érezni kezdtem, hogy a szívem érintkezésbe kerül bennem Istennel. Mivel Isten vezette a szívemet imádkozásra, akár reggel volt, akár este, mindig boldog voltam, és megteltem erővel, akár mikor

imádkoztam. Miután imádkoztam Istenhez a problémáimmal kapcsolatban, boldogabban és könnyebbültebben éreztem magam, és hittem, hogy Isten meghallgatta minden imámat.

A BIBLIA ÉS AZ IMÁDKOZÁS MEGÍZLELÉSE

Egy nagy, egyszintes, japán stílusú házban éltünk, amelyben sok szoba volt. A ház egyik oldalát a misszionáriusok és családjaik használták szállásként, a másik oldala pedig egy nagy helységből állt, amely a misszionárius-hallgatók szobájaként, illetve az előadások helyszínéül szolgált. A kert közepén nagy himalájai cédrusok álltak. Mellettük krizantémok sorai terültek el. Kellemes kert volt, tavasszal maehva virágok virultak benne. Mikor reggelenként felkeltem, úgy éreztem, mintha erdőben aludtam volna. Korán pirkadatkor, mikor még mindenki aludt, sokszor csendben felkeltem, és kimentem a kertbe, keresztülhaladtam a himalájai cédrusok között, és imádkoztam a fal tövében térdelve. El sem hiszitek, milyen hálás voltam, és a Szent Lélek mennyire betöltötte a szívemet minden reggel, amikor felkeltem és a kert falánál imádkoztam. Azalatt a rövid idő alatt, amíg a misszionárius iskolába jártam, Isten megváltoztatta az egész életemet. Én, aki nem ismertem a Bibliát, arra a szintre fejlődtem, hogy megismertem az Ige és az imádkozás ízét. Bármikor, ha akár kicsi, akár nagy problémák bukkantak fel, imádkoztam Istenhez, és gyakran választ kaptam az imáimra. Láttam, amint a hitem növekszik az Úr előtt. A múltban Isten olyan távolinak tűnt, de amint Isten közel volt hozzám, kezdtem úgy tekinteni Őt, mint Urat, aki megválaszolja az imáimat. Mikor a misszionárius iskolában tanultam, a misszionáriusok azt tanították: "Ne tárd fel mások előtt, amire szükséged van, hanem imádkozz Istenhez. Isten gondoskodik a szükségleteinkről, így ne mondd el senkinek, amire szükséged van, csak egyszerűen imádkozz Hozzá. Ne add mások értésére a szükségedet, utalást se tegyél rá. Ha megelégedsz azzal, hogy Isten az egyetlen, aki tud róla, akkor Ő segíteni fog neked. Ha célzásokat teszünk egy testvér vagy testvérnő előtt arra a dologra, amire szükségünk van, az azért van, mert nem hisszük, hogy Isten gondoskodni fog rólunk, és inkább egy testvérré számítunk. Ekkor Isten nem fogja megválaszolni az imánkat." Ma, sok év után, az Ige, amit Dick misszionáriustól tanultam a misszionárius iskolában még mindig élőként van jelen a szívemben, így egyetlen egyszer sem kértem másoktól, mikor nehezen mentek a dolgok, mikor éhes voltam és nem volt pénzem buszjegyre. Minden egyes alkalommal Istenhez imádkoztam. Nem egyszer olyan nehéz időkben volt részem, és olyan nehezen mentek a dolgok, hogy még arra sem volt pénzem, hogy egy buszjegyet megengedjek magamnak, amivel elmehetek egy konferenciára. Azonban azt követően, hogy hallottam, hogy az emberekre való számítás az Istenben való hit hiányából ered, minden, amit tehettem, az volt, hogy Istenre számítottam, még ha ez azt is jelentette, hogy nem jutok el egy konferenciára, vagy éhezniem kell. Isten azonban nem hagyott cserben, amit elég meghökkentő módokon tapasztaltam meg. Megtapasztalhattam, hogy gondoskodott minden szükségletemről. Az évek során sok pénzre volt szükségem mind a nagyobb, mind a kisebb dolgokhoz, akár buszjegyre, vagy csak a napi életvitelhez. Mégis egyetlen egyszer

sem kértem másoktól, és még csak nem is céloztam a nehézségeimre, hanem inkább imádkoztam az Úrhoz. Isten meglepető módokon minden egyes esetben betöltötte a szükségemet. Míg Istenhez imádkoztam, olyan szív kezdett felépülni bennem, amilyen sosem volt: "Isten biztosan meg fogja válaszolni a mai imát. Isten segít nekem. Ő velem van, megvéd engem." Ilyen szív kezdett kialakulni bennem. Mikor a misszionárius iskolába kerültem, nagyon erkölcstelen, rossz és értéktelen ember voltam. De miközben a misszionárius iskolában tanultam, a szívem megtelt az Ő szívével, és képes voltam örömmel és a Benne való hittel élni az életemet. Bármikor olvasom a Bibliát, az élő Ige lépésről-lépésre mozdul előre a szívemben. Isten Lelke imádkozásra is vezette a szívemet, és ellátott erővel és kegyelemmel. Amikor a misszionárius iskolában tanultam, volt egy hely a falnál, ahol Istennel találkoztam imában. Reggel korán, 5 órakor felkeltem, és anélkül, hogy mások tudták volna, elmentem oda imádkozni. Ahogy imádkoztam, egyre hangosabbá és hangosabbá váltam. Időnként hangosan imádkoztam, és közben Isten betöltötte a szívemet, és megsokszorozta a kegyelmét. A múltban nagyon bizonytalan voltam abban, hogy az imáim meg lesznek-e válaszolva, de a szívem megváltozott, elkezdtem felismerni, hogy 'Ó, ez valóban Istentől van, Isten tette ezt lehetővé számomra!', és boldog és hálás lehettem a megválaszolt imáim miatt. A misszionáriusok nem csak prédikáltak nekünk az Igét, hanem a valóságban is imádkozó életet éltek. Ők is imádkoztak a szükségükért, és azok be lettek töltve. Mikor missziós utazásokra mentünk, ők is mentek, és ha üres kézzel indultunk, ők is ugyanúgy indultak el. Mikor ettünk, ők is ettek, és mikor éhezünk, ők is éheztek. Megérintette a szívemet, amint láttam a misszionáriusokat, akik nem beszéltek koreai nyelven, ahogy angolul prédikálják Isten örömhírét az embereknek. Nem tudok szavakat találni, amelyekkel kifejezhetem hálámat az erőfeszítéseikért.